

ik er eerder, want hij had haar huis aan de hooge populieren herkent, die er omstonden en die buigend in den zachten wind, hem schenen te groeten en te wenken.

Zoo kwam hij aan den halt en Gusten ging, ging ja, want hij en dierf niet loopen.

En de dorpers die hem tegen kwamen groetten hem beleefd en als hij voorbij was zegden ze stil tegen elkaar dat het Stanse's lief was, en dat hij haar toch moest geerne zien om zoo ver uit 't stad te komen.

III.

't Wierd noen en hij kwam binnen, met blozende wangen en oogen stralende van geluk, recht op heur aan.... en aller wezens lachtten en aller monden verwelkomden Stanse's verliefden.

Zij zocht vruchteloos heur eigen te bedaren, want 't bloed drong heur naar 't hoofd en hare wangskens werden als twee roode bloemkens die hunne kelken ontplooiden in de opkomende lentezon.

Moeder sprong bij en hielp Gusten 's overjas uittrekken en vader schoof 'nen stoel bij de tafel en Max snoof aan Gusten's blinkende schoenen en keek dan eens eigenaardig naar Stanse, die niet wist welk geluk heur overkomen was.

Daar zaten ze nu allen, verblijd om de tafel,